

Η μαρτυρική νήσος Κύναιδος (απόσπασμα)

Δημήτρης Τζουμάκας

1

Έχω τη μαμά στο συρτάρι. Η αλήθεια είναι ότι είχε μαζέψει στα τελευταία της, είχαν αρχίσει και οι ζέστες. Σύμφωνα με τους θεράποντες ιατρούς, οι ιδεοληπτικές της διαταραχές οφείλονταν σε στρεπτόκοκκους που κυριέψαν όλο της το είναι: της έβγαине έτσι ένα δηλητήριο, μία κακία, και δεν ήθελε να πλυθεί. Επισπεύδω τις διαδικασίες. Να προλάβω και τα μπάνια του καλοκαιριού.

2

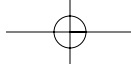
Είμαι μία σαρανταποδαρούσα στη νήσο Κύναιδο. Ένα κορίτσι γυροφέρνει στην άμμο ημίγυμνο και νευρικό. Κορίτσι γύρω στα δώδεκα, καλά σχηματισμένο. Πέφτω στο νερό και ξαναβγαίνω αμέσως, κοιτάζοντας λοξά μέσα από γυαλιά ηλίου. Η συνοδός το βοηθάει να αλλάξει κάνοντας μια πετσέτα παραβάν. Προλαβαίνω να δω ένα μικρό πουτσάκι.

3

Βρίσκομαι στο Αγκίστρι, με το βιβλίο μου, και μια ψαλίδα σαν σκορπιός κινείται ανέμελα πάνω στη *Μάσκα του Δημητρίου*. Το αίμα μου κίτρινη σούπα. Είμαι έτοιμος να τα προδώσω όλα. Μα σαν τι, Κατίνα; Μα σαν πώς, Καλοτίνα; Gentile... Πρόλαβαν άλλοι, ξεπούλησαν καλά. Δωρεάν δώσατε τώρα και δωρεάν μην περιμένετε. Ένας εαυτός καταδότης προ-εραπευτικής εποχής που δεν αξίζει μία. Ο οποίος μεταφέρει χαρτιά στο Ίδρυμα από το ένα γραφείο στο άλλο, από τον έναν όροφο στον άλλο, κάτω από τη μύτη υπαλλήλων του έθνους, μηρυκαστικών. Για καλό και για κακό, σφίγγω μία πέτρα. Εναντίον μιας αθώας παραθαλάσσιας ψαλίδας.

4

Κυριακή πρωί με τα βατραχοπέδιλα, τη *Μάσκα του Δημητρίου* και 35 βαθμούς Κελσίου κατεβαίνω με το τρένο στον Πειραιά, απ' τα όρη τα βουνά. Στην Αγία Βαρβάρα Πατησίων μειράκιόν τι δίπλα μου σταυροκοπιέται, επαναλαμβάνει την ίδια κίνηση καθώς ο συρμός περνάει μπροστά από τον Άγιο Νικόλαο. Ανασύρω με προσοχή και ευλαβικά τον Μαρκήσιο ντε

Σαντ από την πλαστική σακούλα. Have a nice day before some bastards fuck it up. Μπαίνει μια οικογένεια Αλβανών, δεν είναι της Μαφίας, απεναντίας. Απέναντί μου νοικοκυραίοι άνθρωποι, με καθαρό άσπρο πουκάμισο και ροζιασμένα χέρια ο άντρας, ωραία μορφή η γυναίκα. Το παιδί τους καμαρώνουν μ' ένα πλαστικό περιστρόφο στο χέρι.

5

Βρίσκομαι στο Μοναστήρι του Πόρου. Κάτω από τις ομπρέλες του ήλιου, βαριά στήθη βουαρικά, αλατισμένα χείλη, χορτασμένα θηλασμό. Απέναντι τα βουνά της Πελοποννήσου, εξαιρετικά γαλάζια ως ψεύτικα, μέσα στο πρόγραμμα του ηλεκτρονικού μου υπολογιστή. Γυρίζω μπρούμυτα και βλέπω το μυρμήγκι-γίγαντα να κινείται με μεγάλη ταχύτητα πάνω στην άμμο. Μαύρο μυρμήγκι, άγριο, σηκώνεται στον αέρα με τη μούρη και πετάει, όπως αιδόιο σε οργασμό.

6

Το βράδυ στο κατάστρωμα του караβιού, κάτω από το ισχνό φως της λάμπας, διαβάζω το βιβλίο του Χόε *Η δεσποινίς Σμίλλα διαβάζει το χιόνι*, ενώ ένας επιβάτης επαίτης βάζει το κομμένο του χέρι μπροστά στη μύτη μου.

7

Δεν είναι «άνοιξη 37 και ένα», που λέει ο Ελύτης, είναι 37 βαθμοί στην Κέα. Ταξιδεύω αλλού. Βρίσκομαι στη θέση Σπαθί, στο σημείο που πιθανώς κατέφθασε ο στόλαρχος Σαήτ Αλή πασάς και κατέσφαξε 80 Κείους λίγο πριν την Επανάσταση. Παρέα παραθεριστών απολαμβάνει τα σκυλοτράγουδα γνωστού Μακελάρη.

8

Ακολουθώ τα τείχη της Ακρόπολης των Αλιέων στη χερσόνησο Πόρτο Χέλι και θυμάμαι τα χείλη σου, Κατίνα. Κάπου αυτά γίνονται σκόνη, Καλοτίνα, χάνονται μέσα στο χρόνο και στη θάλασσα. Βουτώ με τα βατραχοπέδιλα μέσα στη βυθισμένη πόλη και ανακαλύπτω θεμέλια οικοδομημάτων, την πύλη της αρχαίας πόλης, ανοιχτούς τάφους με τιρύνθιους πρόσφυγες μέσα και, καθώς σκοτεινιάζει, φωτοβόλα μαλάκια και νυχτολούλουδα της θάλασσας εξαπολύουν τα δηλητηριώδη τους βέλη.

9

Το πλοίο έπιασε Σύρο και ο αέρας ξυρίζει. Αγριελιές, καλαμιές, φραγκοσουκιές, νεοκλασικά κτίρια και σκουπίδια στη σπηλιά του φιλοσόφου Φερεκύδη. Κολυμπάμε στην περιοχή Βάρη σε μια δεξαμενή γεμάτη αίμα. Και από πάνω το σφαγείο της βίλας Γουλανδρή.

10

Από το σπήλαιο του Κύκλωπα στον Άγιο Σώστη Σερίφου για μπάνιο και μετά με καϊκι στη Σεριοπούλα και στη νησίδα Πιπέρι. Ο καπετάν Ανδρέας Ζέπος χτυπιέται μέσα στη βάρκα, που μπατάρει επικίνδυνα, καθώς ακούει στο ράδιο ότι οι μετοχές Μπουτάρη, της χρυσής κλωστής και των πλαστικών σεξουαλικών οργάνων πέφτουν δραματικά και χάνονται και αποϋλοποιούνται.

